לגזירה שוה לכדרבי א) דתניא רבי אומר: "לחביו ולאמו לאחיו ולאחותו (האזינו לב: ג) לא יטמא להם במותם כי מזר הוא" והלא קרא בנזיר כתיב: אין לי: שמיטמא לאביו ולאמו בנגעים ובזיבתם אלא בנזיר, כ"ג מנין: אמרת לא יאמר כ"ג: שיש לנו ללמוד מן הדין שאינו מיטמא ג) שהרי ק"ו הוא כו': אין כהן הדיוט מיטמא תורה אור לאחיו אלא אם כן יש לו אחיו מאביו: אין כ"ג מיטמא לאחיו מאמו ולא מאביו' ולא אפי' לאביו אע"פ שאין כהן הדיוט מיטמא לאחיו אלא בשביל שבא מכח אביו: אם זכיתם מן הדין: אם למדת מן הדין שאין כ"ג מיטמא לאמו מה תלמוד לומר "אמו" אלא מופנה כו': אמשכחן כ"ג: דמיטמא למת מצוה, נזיר מנלן: ת"ל על (כל) נפש מת בנפש אדם הכתוב מדבר: אלא מליצ שנקרא נפש מת אלא אדם בלבד: בנפש שמטמאים בו לאדם בביאה: כיון שנכנס עמהם בהכל הכתוב מדבר ואינו זו נפש אדם ולא נפש בהמה וביון דעל נפש מת לא יבא "מדבר בנפש אדם כו' ומשמע בין קרובים בין רחוקים ומה חזר הכתוב לומר ולאמר לאביו ולאמו אלא לאביו הוא ד) דלא מיטמא כו': עד שלא יאמר: שמיטמא למת מצוה הייתי מביאו מן הדין שנזיר מיטמא למת מצוה מה כ"ג כו' (ה) ת"ל נאמרו כולנה כ"ג על כל נפשות מת לא יבא ותאמר כלל נזיר על נפש מת בין קרובים בין רחוקים מה כלל האמור בכ"ג כו' אף כלל האמור בנזיר לאביו ולאמו אינו מיטמא אבל מיטמא למת מצוה:

"ולאמו" לגזירה שוה לכדרבי דתניא "רבי אומר גבי נזיר במותם" אינו מיטמא "אבל מיטמא הוא לנגעים ולזיבתם", ואין לי אלא בנזיר, בכהן גדול מנין? אמרת לא יאמר "אמו" בכ"ג שאין ת"ל שהרי ק"ו הוא ומה אם במקום שכהן הדיוט מיטמא לאחיו מאביו אין כהן גדול מיטמא לאביו מקום שאין כהן הדיוט מיטמא לאחיו מאמו, אינו דין שאין כ"ג מיטמא לאמו, אם זכיתה מהדין מה ת"ל "אמו" בכהן גדול מופנה להקיש ולדון הימנו גזירה שוה: נאמר "אמו" בנזיר ונאמר "אמו" בכ"ג מה אמו האמור בנזיר במותם אינו מיטמא אבל מיטמא הוא לנגעים ולזיבתם אף אמו האמור בכ"ג במותם אינו מיטמא אבל מיטמא לנגעים ולזיבתם אשכחן כ"ג נזיר מנלן דתניא כל ימי הזירו לה' על נפש ן נמתלא יבא "שומע אני אפי' נפש בהמה במשמע כענין שנאמר מכה נפש בהמה ת"ל על נפש מת לא יבא בנפש אדם הכתוב מדבר, ר' ישמעאל אומר אינו צריך, הרי הוא אומר "לא יבא" בנפשות המטמאות בביאה הכתוב מדבר, לאביו ולאמו אינו מיטמא אבל מיטמא הוא למת מצוה עד שלא יאמר, יש לי בדין ומה כ"ג שקדושתו קדושת עולם מיטמא למת מצוה נזיר שאין קדושתו קדושת עולם אינו דין שמיטמא למת מצוה, לא, אם אמרת בכ"ג שכן אינו מביא קרבן על טומאתו תאמר בנזיר שמביא קרבן על טומאתו, הואיל ומביא קרבן על טומאתו לא יטמא למת מצוה ת"ל "לאביו ולאמו לא יטמא" אבל מיטמא למת מצוה, אינו "מיטמא לאביו ולאמו אבל יטמא לשאר" מתים ומה בהן הדיוט שמיטמא לקרוביו אינו מיטמא לשאר מתים, נזיר שאינו מיטמא לקרוביו אינו דין שלא יטמא לשאר מתי' הא

ולאמו שנכתב בכ"ג לגזירה שוה. לנזיר דכתיב בנזיר לא יטמא להם במותם ודרשינן במותם יחיד, דהא כתיב בריש דקרא על כל נפשות מת למה לי במותם לומר לך במותם הוא דאינו מיטמא אבל מיטמא הוא לנגעים ולזיבתם נראה דעיקר קרא לנגעים אילטריך דס"ד אמינא דמטורא תמיד כמת ולזיבתם נקט אגב נגעים. ואין לי אלא בנזיר. שמותר ליטמא לנגעים ולזיבתם דכתיב לאחיו וסבירא ליה דגמר לאחיו מבני יעקב כי היכי דילפינן לענין יבום ביבמות. נמצא דערבא משפחת אב משפחת אם. א"כ כיון דגלי קרא שאינו מטמא לאביו כ"ש שאינו מטמא לאמו: אשכחן כ"ג נזיר מנלן. הוה מצי למימר מג"ש דאמו אמו אלא ניחה ליה לאשכחיה בנזיר: ת"ל נפש מת ובהמה לא אקרי נפש מת. בנפשות המטמאות בביאה. באהל: לאביו ולאמו אינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו כדי נקטי' דדרשי ליה לקמן לכ"ש. עד שלא יאמר שיטמא למת מצוה יש לי בדין. אבל מטמא הוא לשאר מתים. משום דכתיב נזר אלהיו על ראשו שיטמא לרחוקים אף על פי שאינו מטמא

עין משפט נר מצוה

יא א ב מיי פי"ז מהל' טומאת אוכלין הל' ט סמג עשין רמ:

נוסחת הריב"ן

ה) לגזרה שוה לכדרבי משום דאמר בנזיר דתניא כו':ב) לא שהרי: ג) ומשמע: ד) דאי': ה) ופריין פר אלא יאמר יש לי בדין דנזיר מיטמא למת מצוה דאמר כלל בכ"ג על כל נפשות מת כו': באבר ז:ז (בגנ"ב) כל ימי הזירו לה' על נפש מת לא יבא

הגהות הב"ח

(ה) רש"י ד"ה עד עד שלא וכו' כ"ג כו' הס"ד ואמ"כ מ"ם ועד שלא יאמר יש לי בדין דנזיר מיטמא למת מצוה דאמר כלל בכ"ג על כל:

שיין לע"ב

הגהות הגר"א

[א] גמ' (מת) תו"מ (ותי' תוס'):

גליון הש"ס

גמ' שומע אני אפי' נפש בהמה. עי' ביאה דף כא ע"א:

הגהות מהר"ב רנשבורג

א] תוד"ה לאביו וכו' ומפיק ליה מהי סברא כמו. מן מיבת ומפיק עד כמו נמתק וכ"ג ולא מפיק ליה עדיי הלי סברא כיון שטמא וכו' כנ"ל מ"מ: ב] ד"ה לו לאו וכו' שהרי בכה"ג. מיבת בכה"ג נמתק וכ"ב בכהן הדיוט. מ"מ: ג] ד"ה ועד שלא יאמר כו' דכ"ג לו כלן. כ"ב מיין מ"מ דמתק כל זה מן לו כלן וכו' עד ע"ב לוקמי' אכללא דכ"ב ושאר מן הכל דמר אחד:

שיין לע"ב

נוסחא

בגנ"ב דכ"ב - נ"ב ובכהן דגדול מיצפיים רק על לאחיו ולא על נגעים וזיבה

פי' הרא"ש

כל נפשות מת לא יבא בכ"ג כתיב: דפסא לקרובים כדכתי' לאמו ולאביו וגו' לה יטמא: לנגעים ולזיבתם לחני אצטריך דסד"א מצורע חשוב כמת ולזיבתם אגב נגע נקט. שכהן הדיוט מטמא לאחיו מאביו. דילפינן אחות אחות מבני יעקב כי היכי דילפינן לענין יבום ביבמות. נמצא דערבא משפחת אב משפחת אם. א"כ כיון דגלי קרא שאינו מטמא לאביו כ"ש שאינו מטמא לאמו: אשכחן כ"ג נזיר מנלן. הוה מצי למימר מג"ש דאמו אמו אלא ניחה ליה לאשכחיה בנזיר: ת"ל נפש מת ובהמה לא אקרי נפש מת. בנפשות המטמאות בביאה. באהל: לאביו ולאמו אינו מטמא אבל מטמא הוא למת מצוה לאמו כדי נקטי' דדרשי ליה לקמן לכ"ש. עד שלא יאמר שיטמא למת מצוה יש לי בדין. אבל מטמא הוא לשאר מתים. משום דכתיב נזר אלהיו על ראשו שיטמא לרחוקים אף על פי שאינו מטמא

נזיר מנלן

ד"ל נזיר מיתורא דקרא

מתנב ב ב"ב

ד"ל נזיר מאמר יש לי בדין

נזיר מנלן

ד"ל נזיר מיתורא דקרא

נזיר מנלן

ד"ל נזיר מיתורא דקרא

גי' מ"מ מכמן דדיוט